Holly Hepburn

Een nieuw begin in Thistledown Lane

Deel 4

HEARTBEAT

Proloog

Het laatste wat Fraser verwachtte te zien in de stationshal van Euston was een gezicht uit zijn schooltijd.

Het was een week voor kerst. De weerdienst had een weerwaarschuwing afgegeven voor dreigende sneeuwval en er hing een koortsachtige spanning tussen de menigte die de vertrekborden afspeurde. Sommige treinen waren geannuleerd, andere hadden vertraging en het leek Fraser alsof half Londen de stad probeerde te ontvluchten voordat de sneeuwstorm zou losbarsten. Afgaande op de gespannen blikken van de mensen om hem heen zou er een stormloop ontstaan wanneer op de ratelende borden uiteindelijk het perron van de trein naar Edinburgh zou verschijnen. Ellebogen zouden worden ingezet. Elk opgeheven gezicht stond grimmig in afwachting van het gevecht.

De enige die niet omhoog staarde was een donkerharig meisje van ongeveer Frasers leeftijd, die een paar meter verderop met haar neus in een boek stond en zich schijnbaar niet bewust was van de zinderende spanning tussen haar medereizigers. Hij herkende haar meteen, want tot de zomer hadden ze op dezelfde school gezeten. Hoe vaak had hij haar niet door het raam van het kunstgebouw gezien, terwijl hij daar op weg naar de toneelstudio langs liep? Voordat hun studiekeuzes hen in verschillende richtingen hadden gestuurd, hadden ze ook een aantal lessen samen gehad. En nu stond ze

daar, misplaatst, maar met dezelfde buitenaardse sereniteit die hem op school zo vaak was opgevallen, haar hoofd gebogen terwijl ze las. Haar kalmte viel tussen het gemopper en gemompel van de menigte in Euston nog meer op.

Fraser vermoedde dat ze op dezelfde trein wachtte als hij, waarschijnlijk op weg terug naar Edinburgh voor kerst na haar eerste semester aan de universiteit. Hij wist niet dat ze in Londen woonde.

Hij twijfelde nog of hij haar zou storen toen het vertrekbord begon te ratelen. Een verwachtingsvol gemurmel voegde zich bij het geklikklak als het zachte gesis van drumbrushes op de snaardrum onder de luidere percussie in een orkest, terwijl de reizigers zich klaarmaakten om in beweging te komen. Een paar seconden lang hield iedereen zijn adem in. Frasers aandacht richtte zich even naar boven. Toen stopte het geratel en werd de betovering verbroken. Honderden mensen leken te zuchten en bewogen zich als één man naar perron vijftien.

Fraser liep met hen mee en keek over zijn schouder of het meisje in de buurt was, maar er was geen spoor van haar te bekennen. Tegen de tijd dat hij de juiste coupé had gevonden en op zijn plek was gaan zitten, begon hij zich af te vragen of hij zich haar had ingebeeld. Zo was het op school vaak gegaan: een vluchtige glimp die hem een hartslag of twee in zijn greep had gehouden en hem dan weer had losgelaten. Als de trein niet zo druk was geweest, had hij kunnen proberen haar te zoeken, maar hij wist dat de gangpaden daarvoor te vol zouden zijn. Misschien zou hij haar op het station van Waverley weer tegenkomen zodra de trein Edinburgh had bereikt, maar hij koesterde weinig hoop. Ze was een dwaallichtje, het ene moment aanwezig en het volgende moment verdwenen, een glinsterend meisje dat altijd verleidelijk buiten zijn bereik bleef, zelfs toen ze in dezelfde klas hadden gezeten. En wie kon zeggen of ze hem herkend zou hebben als ze van haar boek had opgekeken en hem in de menigte had zien staan?

Hij vermoedde dat ze enkel haar wenkbrauwen zou fronsen en aarzelend naar die vaag bekende vreemdeling met die onzekere glimlach zou kijken, voordat ze met dezelfde beminnelijke onverschilligheid die ze tijdens hun schooltijd had getoond weer met haar boek verder zou gaan.

Terwijl de trein met horten en stoten Londen uit denderde, haalde Fraser zijn versleten studie-exemplaar van Henry v tevoorschijn, vastbesloten om de ontmoeting uit zijn gedachten te zetten. Hij was op weg naar huis voor kerst, waar de oude St Ignatiusbende zou wachten om bij te praten en de feestdagen te vieren. Hij realiseerde zich dat er een kleine kans was dat zij daar ook zou zijn, hoewel hij zich niet kon herinneren dat zij vroeger in The Strawberry had rondgehangen.

Met een zucht richtte hij zijn aandacht op de gemarkeerde passage in de tekst en las hij in stilte de regels door voor de opdracht van het volgende semester.

Tegen de tijd dat de trein Watford bereikte, was het donkerharige meisje weer verdwenen.

1

Achttien jaar later

'Maura, kom binnen.' Ewan McRae leidde haar zijn kantoor met de houten lambrisering in. 'Fijn je weer te zien. Kan ik je thee of koffie aanbieden?'

Maura glimlachte beleefd. 'Nee, dank je,' zei ze en ze tikte op de tas over haar schouder. 'Ik heb een fles water bij me.'

'Prima,' zei Ewan. Hij wendde zich tot de jonge vrouw die Maura bij de imposante poort van Edinburgh Castle had opgewacht en haar door het doolhof van gangen had geleid. 'Dank je, Catriona. Ik laat Maura wel uit als we klaar zijn.'

'Uitstekend,' zei ze. 'Leuk je weer te zien, Maura.'

Ze trok de deur zacht achter zich dicht en Maura moest zich verzetten tegen de plotselinge golf van nervositeit die haar dreigde te overvallen.

Nu ze hier was, begon ze spijt te krijgen dat ze Frasers aanbod om haar te vergezellen naar deze ontmoeting met het hoofd van de publieke dienst van het kasteel had afgewezen. Maar strikt genomen ging het om haar eigen werk en niet om de spoken die ze voor Frasers wandeltocht met Dead Famous had bedacht. Ze wilde hem bewijzen dat ze dit kon zonder dat iemand haar bij de hand nam.

Ewan wees op een van de twee lege stoelen die als schildwachten naast een grote maar niet brandende open haard stonden. 'Ga zitten,' zei hij, terwijl hij in de andere stoel ging zitten.

Maura ging zitten en veegde stiekem haar handpalmen af aan haar rok, opgelucht dat hij haar niet de hand had willen schudden. Ze deed haar best om kalm over te komen. 'Bedankt voor de uitnodiging. Jouw werkplek is indrukwekkender dan de mijne.'

'Ik heb hier waarschijnlijk wat minder klei,' zei hij, terwijl hij haar glimlach beantwoordde. 'Maar het is niet slecht, zolang je je niet druk maakt over het feit dat er af en toe een geest rondspookt.'

Maura voelde haar spanning wat afnemen. Dankzij Frasers spooktour door de kelders van vorige maand wist ze alles over de bovennatuurlijke bewoners van het kasteel. 'Natuurlijk.'

'Maar ik wil vandaag met je praten over de menselijke bezoekers van het kasteel,' ging Ewan verder. 'Het kasteel verwelkomt elk jaar ongeveer twee miljoen bezoekers en we zijn altijd op zoek naar nieuwe manieren om een band met ze op te bouwen. Soms doen we dat in de vorm van speciale rondleidingen, zoals die Fraser voor ons heeft gedaan, en bij andere gelegenheden kan het gaan om een tentoonstelling van voorwerpen die volgens ons interessant of leerzaam zijn voor onze bezoekers.'

Ze knikte. Tijdens haar laatste bezoek was er een tentoonstelling geweest met kaarten en foto's over de Tweede Wereldoorlog, samengesteld door de kleinzoon van een kapitein van The Royal Scots-regiment en ze dacht zich een tentoonstelling te herinneren van traditionele tartans die verband hielden met het kasteel.

'Toen Fraser me de kleine spoken liet zien die je voor hem had gemaakt, ben ik zo vrij geweest je op te zoeken,' ging Ewan verder. 'En natuurlijk vond ik wat ik zag erg mooi, vooral de schalen geïnspireerd door de zee en de werken die naar het vulkanische verleden van Edinburgh verwijzen. Dat brengt me bij de reden waarom ik je hier heb uitgenodigd.

Wat zou je ervan vinden om hier als kunstenaar uit Edinburgh een maand lang een tentoonstelling van je werk te houden?'

Het was niet echt een verrassing, want hij had al over een mogelijke tentoonstelling gesproken toen ze met elkaar spraken op de avond van de tour die Fraser voor de pers door het kasteel had gemaakt, maar een maand was meer dan ze had verwacht.

'Het zou me een eer zijn,' zei ze naar waarheid, maar toen begon ze te twijfelen. 'Hoe groot is de ruimte? Er komen wel een paar stukken bij me op, maar ik weet niet zeker of ik iets heb wat indrukwekkend genoeg is om het kasteel recht te doen.'

Hij stak zijn hand op. 'Ik dacht aan een van de barakken van de bewakers,' zei hij. 'Er staan daar wat wapens en wapenrustingen die gemakkelijk herverdeeld kunnen worden. Wat je precies meeneemt, zou je met Catriona moeten overleggen, maar de samenstelling van de collectie is volledig aan jou. Het enige wat ik vraag is dat je een of twee stukken meeneemt die op de een of andere manier het kasteel weerspiegelen, evenals de stad in bredere zin.'

Maura leunde achterover en haar hoofd tolde. Hoe lang was het geleden dat ze haar eigen tentoonstelling had gehad? Minstens drie of vier jaar. De grootste was gesponsord door de bank waar Jamie werkte. Ze had toen veel stukken verkocht en dat had geleid tot een aantal interessante opdrachten, maar ook tot een roerige, vijfjarige relatie met Jamie zelf. Maar had ze al iets gemaakt wat voldeed aan de beschrijving van Ewan? Ze was er niet zeker van. 'Wanneer had je in gedachten?' vroeg ze, terwijl ze in gedachten haar huidige werklast doorliep.

'Ik dacht misschien aan begin september,' stelde hij voor. 'Als de gekte van augustus eenmaal tot bedaren is gekomen.'

Ze knipperde met haar ogen. Dan had ze twee maanden,

minder tijd dan ze zou willen als ze rekening hield met de lopende spookopdracht van Fraser. Maar een bericht van Lisa, de laatste van haar donderdagochtendstudenten, stond nog vers in haar geheugen gegrift.

De eerste afzegging was een paar dagen eerder van Nina gekomen. Van alle drie de leden van de donderdaggroep was bekend dat ze af en toe een pauze namen van het atelier en kwamen en gingen wanneer hun verplichtingen dat toelieten, maar Nina was het meest openlijk ontevreden geweest over de tijd die het kostte om recente stukken te bakken. Maura had erop willen wijzen dat ze nooit toezeggingen had gedaan. De oven werd gestookt als ze genoeg stukken had om die met de verschillende soorten keramiek te vullen en er was een onuitgesproken afspraak met al haar studenten dat haar eigen werk soms voorrang kreeg.

Het onverwachte succes van Frasers spoken betekende dat de druk op de oven was toegenomen en nadat de eerste pijn over Nina's bericht was weggeëbd, troostte Maura zichzelf met de gedachte dat een tijdelijke daling van het aantal studenten met wie ze werkte misschien niet zo slecht was. Het bericht van Jude kwam een paar uur na dat van Nina, waarin hij meldde dat het aantal uren dat hij werkte was toegenomen en Lisa's bericht was die ochtend binnengekomen, waardoor Maura's agenda op donderdagochtend leeg was. Gelukkig had ze nog steeds haar studenten op dinsdagochtend, maar ze begon zich af te vragen of het universum haar iets probeerde duidelijk te maken. Geen stukken van Nina, Jude of Lisa om te bakken betekende meer ruimte in de oven, waardoor Maura kon experimenteren met nieuwe ideeën.

'Ik moet de ruimte zien,' zei ze langzaam, omdat ze zich ervan bewust werd dat ze langer in gedachten verzonken was dan sociaal acceptabel was.

Ewan spreidde zijn handen. 'Ik kan je er nu gelijk mee naartoe nemen. En het spreekt vanzelf dat we je zullen betalen. Ik

stel voor dat we over een vast bedrag onderhandelen met de mogelijkheid om artikelen op commissiebasis als gereserveerd te markeren als iemand ze mooi vindt.'

Maura dacht opnieuw aan de drie berichten op haar telefoon en het bijbehorende gat in haar inkomen. Ondanks de breuk met Jamie hoefde ze zich misschien geen zorgen te maken over een dak boven haar hoofd, maar ze had nog steeds rekeningen te betalen. 'Dat klinkt perfect,' zei ze, in de hoop dat ze niet al te dankbaar klonk.

'Geweldig,' zei hij, terwijl hij zich tevreden in zijn handen wreef. 'Zal ik je de ruimte laten zien, dan kun jij erover nadenken voor je een definitief besluit neemt.'

Zoals Ewan al had gezegd, bestonden de barakken uit een reeks stenen kamers met lage plafonds. Momenteel huisvestten ze een huiveringwekkende collectie zestiende-eeuwse wapenuitrustingen, maar Maura zag toch het potentieel van de ruimte. De vensters waren klein en bestonden uit een aantal ruitvormige glas-in-loodramen die niet veel daglicht binnenlieten, maar er waren spotlights boven de collectie aangebracht die de stukken met een heldere, schitterende gloed verlichtten.

Maura stond in het midden van de kamer en draaide langzaam en bedachtzaam een rondje om haar as, waarbij ze ervoor zorgde dat ze het dichtstbijzijnde harnas niet raakte. Er zouden smalle tafels langs de muren kunnen worden geplaatst en een reeks podia op verschillende hoogtes in het midden zouden een opvallend middelpunt vormen, dacht ze, met sculpturen die de vulkanische fundering van Castle Rock voorstelden, de stenen pracht van het door mensenhanden gebouwde bouwwerk dat erop stond en de nabijgelegen Noordzee die deze locatie tot een logische keuze voor een vesting had gemaakt. Ze zou zelfs kunnen proberen om een indruk te geven van de uitdagingen die de stad had doorstaan

tijdens haar ontwikkeling tot de bloeiende hoofdstad die ze nu was.

'Wat vind je?' vroeg Ewan.

Maura haalde diep adem. 'Ik heb een paar ideeën,' zei ze voorzichtig. 'Laat het maar aan mij over.'

De eerste die ze wilde bellen nadat Ewan haar door het poortgebouw had uitgelaten en haar op de esplanade had achtergelaten was Fraser. Het was dankzij hem dat ze deze kans überhaupt had gekregen en ze wist dat hij opgetogen voor haar zou zijn. Maar ze hield haar telefoon resoluut in haar zak en weerstond de neiging zijn nummer te bellen.

Hoewel ze er niet aan twijfelde dat hij het moment was vergeten waarop ze zich in de eerste dagen na haar breuk met Jamie bijna op hem had gestort, was Maura het zelf niet vergeten. Fraser was veel te aardig geweest om er iets over te zeggen. Hij was zijn gebruikelijke vriendelijke, bezorgde zelf geweest en Maura zou liever haar tong eraf bijten dan het onderwerp ter sprake te brengen. Maar ze zou liegen als ze zou zeggen dat de impuls om hem te vragen om te blijven een vluchtige gedachte was geweest.

Het was in de weken daarna gegroeid, gevoed door de zorg waarmee hij contact met haar opnam om te controleren of ze wel at en sliep in plaats van de halve nacht door te werken. Op een gegeven moment kwam hij aanzetten met een tas vol met al het eten waarvan hij wist dat ze het lekker vond. Ze was bijna in tranen uitgebarsten. Hoe lang geleden was het dat iemand zo voor haar had gezorgd? En toch wist ze dat hij zich als een vriend gedroeg. Dat had hij haar gezegd toen hij haar had afgewezen. Het was geen platte, geschokte afwijzing geweest, maar een afwijzing vol begrip en wat ze toen nodig had, was een bondgenoot, geen onenightstand die hun zakelijke relatie en hun vriendschap zou verpesten. En hij was in de verleiding gekomen om ja te zeggen. Maura koesterde die bekentenis telkens wanneer ze zich overweldigd voelde door

schaamte. Zou ze durven hopen dat hij nu een vriend voor haar was, nu ze de breuk met Jamie aan het verwerken was, zodat hij in de toekomst nog meer voor haar zou kunnen betekenen? Ze wist het niet en ze huiverde van hoop en angst bij de gedachte om de grenzen van hun vriendschap nog eens te testen.

Ze zou eerst Kirsty bellen, besloot ze, terwijl ze in de richting van Castlehill liep. De nuchtere houding van haar zus zou ervoor zorgen dat Maura zich niet zou laten meeslepen door het verleidelijke vooruitzicht van een eigen tentoonstelling op zo'n prestigieuze locatie. Kirsty zou willen weten hoe Maura het werk zou inpassen en haar mening geven over het honorarium dat ze redelijkerwijs kon bedingen.

En dan, als Kirsty's pragmatisme haar weer met beide benen op de grond had gezet, zou ze zichzelf misschien toestaan om Fraser te bellen.

'Ik heb een voorstel voor je.'

Sharon was dinsdagochtend vroeg in de studio aangekomen en ze trok met een vastberaden en hoopvolle uitdrukking op haar gezicht haar jas uit.

'O ja?' zei Maura wat voorzichtig. Ze kende die blik. Die had ze vooral gezien toen Sharon net met de lessen was begonnen en vastbesloten was om Maura's advies over een techniek of glazuur te negeren. Het betekende dat ze haar besluit al had genomen en dat liep meestal slecht af, althans wat haar pottenbakken betreft.

De andere vrouw knikte. 'Je hebt hulp nodig met die spoken. Ik vind het leuk om je te helpen. Dus waarom kom ik niet één dag per week langs om je echt goed te helpen?' Ze wierp Maura een smekende blik toe en haastte zich toen verder. 'Op die manier kan ik op dinsdag mijn eigen dingen doen en op een andere dag met de spoken bezig zijn. Je hoeft me niet te betalen, want het zou een voorrecht zijn om dit te

doen en ik zou er veel van leren. Ik dacht misschien op donderdag, aangezien je nu geen studenten hebt.' Ze stopte met praten en staarde Maura met grote ogen en een beetje buiten adem aan.

Maura's eerste reactie was om nee te zeggen. Ze had geen assistent nodig of een stagiaire of wat Sharon ook voorstelde. Maar door het vooruitzicht van de tentoonstelling aarzelde ze. De waarheid was dat Sharon haar de afgelopen weken samen met Effie en Cordelia enorm had geholpen en als ze aan het nieuwe project zou beginnen, was het zeer waarschijnlijk dat Maura weer op haar zou moeten vertrouwen. Misschien was het idee niet zo slecht als het leek. Het zou zelfs een manier kunnen zijn om haar te bedanken. Ze stak haar hand op. 'Allereerst zou ik je absoluut betalen. Het zou niet veel zijn, maar daar valt niet over te onderhandelen.'

Sharon opende haar mond om te protesteren, maar Maura schudde haar hoofd. 'Nee, niet tegenspreken. Afgezien daarvan...' Ze haalde diep adem en toen ze weer uitademde verscheen er een glimlach op haar gezicht. 'Afgezien daarvan... vind ik het een geweldig idee en ik zou het fantastisch vinden om met je samen te werken. Wanneer kun je beginnen?'

Sharon keek haar stralend aan. 'Zou deze week te snel zijn?'

2

Het had geen zin, dacht Fraser toen Sams nummer voor de tweede keer die ochtend op het scherm van zijn telefoon verscheen. Na het gesprek wekenlang te hebben weggedrukt, zou hij toch met zijn agent moeten praten.

'Eindelijk!' Op het moment dat de verbinding tot stand kwam, knalde de stem van Sam uit de luidspreker. 'Ik begon al te denken dat je allebei je handen in een of ander afschuwelijk bovennatuurlijk ongeluk had verloren.'

Fraser ging op het randje van zijn bank zitten. 'Ik heb je e-mails beantwoord,' zei hij verdedigend. 'Sommige van je e-mails.'

'Twee,' zei Sam. 'En dat was maanden geleden. Waar heb je uitgehangen, Fraser? Onder een grafsteen?'

Er verscheen een klein glimlachje op Frasers lippen. 'Je weet waar ik ben geweest,' zei hij na een ogenblik. 'In Edinburgh, waar ik rondleidingen doe. Ik acteer niet meer, weet je nog?'

'Natuurlijk weet ik dat nog,' antwoordde Sam gepikeerd. 'Maar de mensen van Marco Minelli vallen me steeds lastig. Hij wil jou voor zijn nieuwe blockbuster en ze accepteren geen nee.'

Door die naam aarzelde Fraser even. Marco Minelli was een grootheid in de filmindustrie. Alles wat hij regisseerde, werd een kassucces en hij was gewend om te krijgen wat of

wie hij wilde. Geen wonder dat Sam zo wanhopig was om hem te bereiken. Maar het nieuws riep meer vragen op dan het beantwoordde. Hoewel Fraser tijdens zijn acteercarrière een aantal opmerkelijke successen had behaald, kon hij zich niet voorstellen dat een van de rollen die hij had gespeeld de aandacht van iemand als Minelli had getrokken. 'Weet je zeker dat hij mij wil?' vroeg hij aarzelend. 'Is er geen andere Fraser Bell met wie hij mij verwart?'

Sam klonk droog. 'Ik heb nog wel een klein beetje gezond verstand, Fraser. Ze hebben naar je IMDb-profiel gekeken en hij wil absoluut jou hebben.' Hij pauzeerde even. 'Eerlijk gezegd was ik in eerste instantie net zo verbaasd als jij. Maar een regisseur als Marco Minelli belt niet elke dag. Als hij dat wel doet, vraag je niet of hij je misschien met iemand anders verwart.'

Daar kon Fraser niets tegen inbrengen. Er was een tijd geweest dat hij een moord zou hebben gedaan om met zo'n geweldige regisseur te mogen werken. Maar dat was voordat hij had besloten om van carrière te veranderen. 'Probeer je me in de maling te nemen, Sam? Iets om me weer terug te lokken voor je me weer met een auditie voor een fastfoodreclame om de oren slaat?'

'Zou ik zoiets doen?' vroeg Sam, die nu gekwetst klonk. 'Luister, ik weet dat je hebt gezegd dat je ermee ophoudt, maar serieus, Fraser, je hebt mij niet nodig om te weten dat dit je leven kan veranderen. Marco. Minelli. Je zou in één klap een superster worden.'

Fraser trok een wrange grimas. 'Een superster die van de ene op de andere dag beroemd werd, maar eigenlijk twintig jaar nodig had om een supernova te worden.'

'Daar gaat het nu niet om.' Sam wuifde zijn opmerking weg. 'Hij wil met je praten, je beter leren kennen voor hij je de rol aanbiedt.'

Het was ongetwijfeld vleiend, maar Fraser kende zijn

agent al langer. Hij was er nog steeds niet van overtuigd dat Sam het niet allemaal verzon om hem terug te lokken voor het soort kleinere rolletjes waaraan hij had willen ontsnappen. 'Zelfs als ik geïnteresseerd zou zijn, heb ik hier in Edinburgh verplichtingen,' zei hij hoofdschuddend. 'Ik kan niet zomaar van het ene op het andere moment naar Londen vertrekken.'

'Dat hoeft ook niet. Hij is in Glasgow. Hij wil je daar ontmoeten.'

Fraser begon te lachen. Het idee van Minelli in Glasgow was het ongeloofwaardigste van het hele gesprek. 'Hij woont toch in LA?'

'Ja.' Sam sprak het woord met overdreven geduld uit. 'Maar er bestaan van die dingen die we vliegtuigen noemen, waarmee ze mensen van de ene plek naar de andere vervoeren. Hij moet blijkbaar een paar locaties bekijken en daarom is hij volgende maand in Glasgow.'

Dat was interessant, dacht Fraser, die ondanks zichzelf geïnteresseerd begon te raken. 'Dus de film speelt in Schotland?'

'Ik heb niet alle details,' zei Sam. 'Maar ze hebben het bij mij gepitcht als een kruising van *Trainspotting* en *Ocean's Eleven*.'

Fraser dacht na over wat hij van beide films wist. Het was moeilijk om je twee films met nog verschillendere plots voor te stellen. 'Juist.'

Sam voelde dat hij hem begon kwijt te raken. 'Goed, ik weet dat het niet helemaal jouw ding is, maar denk eens aan alle rollen waar het toe zou kunnen leiden. Je zou de nieuwe Gerard Butler kunnen worden, de nieuwe Clooney.' Hij aarzelde en zette toen alles op alles. 'De nieuwe Connery.'

Fraser begon weer te lachen. Net toen hij dacht dat het niet nog belachelijker kon worden. 'Serieus? Ik dacht dat Nick Borrowdale de nieuwe Bond zou worden.'

'Oké, daarvoor zul je misschien nog een paar jaar moeten wachten,' antwoordde Sam. 'Maar het zal in elk geval niet ge-

beuren als je geen gokje waagt. Je hoeft alleen maar met Marco te praten. Wat heb je te verliezen?'

Als hij het zo stelde, werd het moeilijk voor Fraser om er iets tegen in te brengen. 'Wanneer?'

'Ik heb uiteraard nog geen datum,' zei Sam. 'Om te beginnen was ik er niet eens zeker van of je nog wel leefde. Maar ik zal met Minelli's assistent praten en je dan terugbellen. Wacht maar af.'

Fraser sloot zijn ogen. Het zou weer net als die vreselijke dagen van vroeger zijn, toen zijn leven om lastminute-audities draaide en de onvermijdelijke teleurstellingen als die niets opleverden. 'Sam...'

'Ik weet het, ik weet het,' zei Sam sussend. 'Maar als hij je de rol aanbiedt, is het het allemaal waard geweest.'

Zou het? dacht Fraser, maar hij voelde hoe hij ertoe aangetrokken werd. Hij moest aan alle keren denken dat Sam soortgelijke uitspraken had gedaan, waarna zijn hoop telkens weer de bodem in werd geslagen. Het was een achtbaan die hij sinds zijn verhuizing naar Edinburgh geen moment had gemist, dat stond als een paal boven water. 'Ik zal erover nadenken, maar ik beloof niks.'

'Geweldig,' zei Sam. 'Zodra ik meer weet, neem ik contact met je op. Je zult er geen spijt van hebben.'

'Dat heb ik al,' zei Fraser voordat hij zich realiseerde dat hij in zichzelf sprak. Sam had al opgehangen.

Hij staarde een paar seconden uit het raam en keek naar de wolken die door de lichtblauwe lucht scheerden. De wereld waarin Marco Minelli leefde, stond mijlenver af van alles wat Fraser had meegemaakt, zelfs toen hij het goed genoeg deed om glamoureuze Londense feestjes bij te wonen of op de rode loper te poseren, en het idee dat de regisseur op onverklaarbare wijze geïnteresseerd was in Fraser begon als een droom te voelen.

Toch pakte hij zijn telefoon en stuurde een berichtje naar

een oude vriend. Het kon toch geen kwaad om even te polsen hoe de vork in de steel zat? En als er iemand was die precies wist wie er hot was en wie niet in de filmwereld, dan was het Nick Borrowdale wel.

'Ik kan gewoon niet geloven dat je dit voor elkaar hebt gekregen.'

Fraser staarde over de tafel van het exclusiefste restaurant van Edinburgh en zag de grijns van zijn oude vriend van de toneelschool. Alleen een beroemdheid van het kaliber van Nick Borrowdale kon zonder reservering Wallace's binnenwandelen en zonder morren naar een uitstekende lunchplek worden gebracht en Fraser was blij dat hij in zijn kielzog mee mocht lopen.

Nick was een van de weinige gelukkigen wiens carrière een vlucht had genomen nadat hij toen hij midden twintig was de hoofdrol had gekregen in een BBC-bewerking en sindsdien leek er geen einde aan te komen. Toen de lokroep van Hollywood klonk, ging hij daar heel nuchter mee om, terwijl hij op de een of andere manier toch zijn afkomst niet verloochende en een van de aardigste mensen in de business bleef. Als hij zijn vriend niet was, zou Fraser hem waarschijnlijk haten.

'Ik zit tussen twee rollen in,' zei Nick met zijn kenmerkende Ierse accent, dat nog net zo sterk was als op de dag dat Fraser hem voor het eerst had ontmoet. 'Het duurt maar een uurtje om van Londen naar Edinburgh te vliegen en dit leek me een gesprek dat we persoonlijk moesten voeren. En aangezien je tegenwoordig nooit meer naar het zuiden komt, moest ik wel naar jou komen.' Hij keek in het restaurant om zich heen, ving de blik van de starstruck serveerder op en glimlachte charmant naar haar. 'Bovendien hou ik van Edinburgh. Ik was blij met het excuus om op het vliegtuig te kunnen stappen.'

'Je bent veranderd,' zei Fraser met een gespeelde verwijten-

de blik. 'Ik herinner me nog goed dat je het geld voor de trein van Londen naar Elstree bij elkaar moest schrapen.'

'Ik ook,' zei Nick vrolijk. 'Maar gelukkig voor jou heb ik tegenwoordig wat meer geld achter de hand.' Hij zette zijn tanden in een beboterde nieuwe aardappel en keek Fraser aan. 'Zo, dus je krijgt eindelijk je grote kans. Ik kan niet zeggen dat het me verbaast.'

Fraser kauwde peinzend op zijn steak. 'Als het echt waar is. Ik heb het alleen van Sam.'

Nick haalde zijn schouders op. 'Er bestaat in elk geval een script en Minelli is erbij betrokken. Het gerucht gaat dat de Oscars al worden gegraveerd.'

Dat dwong Fraser tot nadenken. Het feit dat Nick het zei gaf het geheel meer gewicht en de vermelding van de Oscars deed een rilling over zijn rug lopen, ook al wist hij dat eventuele prijzen naar Minelli zouden gaan. 'Als het zo'n geweldige rol is, waarom ga jij er dan niet voor?'

'Conflicterende agenda's,' zei Nick, terwijl hij zijn glas rode wijn oppakte. 'Er bestaat helaas maar één versie van mij en zelfs ik kan niet op twee continenten tegelijkertijd zijn.'

Fraser trok zijn wenkbrauwen op. 'Zelfs niet voor een Oscar? Wat is die andere rol?'

'Daar mag ik niet over praten,' zei Nick met een overdreven knipoog. 'Maar zelfs al was ik beschikbaar, de waarheid is dat ik niet geschikt ben voor die rol. Om te beginnen, al schiet je me dood dan kan ik nog geen Schots accent nadoen. Maar het is perfect voor jou. Weet je zeker dat je helemaal niet in de verleiding komt?'

'Als ik niet in de verleiding was gekomen, dan zouden we dit gesprek niet hebben,' antwoordde Fraser. 'Maar je weet hoe het is met acteren. Het publiek heeft het direct door als je niet je hele ziel en zaligheid in een rol stopt. En het is lang geleden dat ik de liefde voor het vertellen van een verhaal voor het laatst heb gevoeld.'

Dat was niet helemaal waar. Hij hield van zijn spookwandelingen en te zien hoe het publiek in de ban raakte van zijn verhalen en elk woord meebeleefde. Maar dat was hier niet het geval. In de filmindustrie kwam de reactie van het publiek pas lang nadat het verhaal was opgenomen. Als ze het geweldig vonden, zou hij dat alleen te weten komen door de recensies van critici te lezen.

Nick nam hem aandachtig op. 'Je zou met de allerbesten samenwerken. Daar kan een enorme stimulans van uitgaan.'

Fraser knikte. 'Ik weet alles over de magie van Minelli, maar dat is het nou juist. Van wat Sam me vertelde, lijkt het concept me ridicuul.'

Zijn vriend lachte. 'Dat kan ik niet tegenspreken. Maar ik heb het gevoel dat er nog aan het script wordt gewerkt, dus dat kan nog veranderen. En trouwens, dat doet er ook eigenlijk niet toe. Je hebt het belangrijkste al gezegd en dat is dat Marco een maestro is die van niets iets weet te maken. De meeste acteurs zouden hun eigen moeder verkopen om met hem te mogen werken.'

Dat was zeker waar, dacht Fraser. 'Een paar jaar geleden misschien,' gaf hij toe en hij dacht met een schuldig geweten aan zijn moeder, die altijd zijn grootste fan was geweest en waarschijnlijk vrijwillig zou aanbieden om zich te laten verkopen als het hem zou helpen. 'Maar niet mijn moeder. Mijn vader misschien.'

'Je hoeft niks te verkopen,' zei Nick, terwijl hij met zijn vork naar Fraser wees om zijn punt te benadrukken. 'Jij, mijn vriend, bent verkozen.'

'Maar hoe?' vroeg Fraser, waarmee hij de vraag herhaalde die hem al sinds zijn gesprek met Sam dwarszat. 'Hoe weet iemand als Marco Minelli zelfs maar wie ik ben? Ik heb niets gedaan wat hij gezien zou kunnen hebben.'

Nick grijnsde ondeugend. 'Misschien houdt hij van gefrituurde kip.'

'Precies wat ik bedoel,' zei Fraser, die probeerde niet te kreunen.

'Je kunt het hem altijd vragen,' stelde Nick voor. 'Als je hem leert kennen.' Hij keek Fraser peinzend aan. 'Tenzij er iets is wat je me niet vertelt. Iets wat meer waard is dan de schitterende kans waar je al sinds de toneelschool van droomt.'

Hoewel Nick zijn vriend was, was Fraser er niet zeker van of hij hem zou kunnen uitleggen waarom hij de kans om Minelli te leren kennen niet direct met beide handen had aangegrepen. Het stille genoegen dat hij beleefde aan de wandeltochten was niet te vergelijken met de buitengewone carrière van Nick. Het leverde meer dan genoeg op om in Frasers behoeften en het levensonderhoud van twee andere verhalenvertellers te voorzien, maar het kwam niet in de buurt van de status die een rol op tv of in een succesvolle film opleverde. Het leverde hem niet het applaus of het aanzien op van avond na avond op het podium staan en het zou hem ook geen Oscar opleveren of uitnodigingen voor exclusieve feestjes, maar voor Fraser was dat niet van belang. Zijn publiek was misschien klein, maar als ze naar huis gingen, hadden ze zich goed vermaakt en dat gaf hem veel voldoening in zijn werk. De uitdaging om nieuwe manieren te vinden om Dead Famous tot een bloeiend bedrijf uit te bouwen, zorgde ervoor dat hij elke ochtend vol enthousiasme uit bed sprong en zelfs het beruchte grillige weer van Edinburgh kon zijn enthousiasme niet temperen. Na zo lang afhankelijk te zijn geweest van castingdirectors, vond hij het heerlijk om te weten dat hij nu zelf de leiding had over zijn creatieve inspanningen. Het gaf hem het gevoel dat hij nu eindelijk goed genoeg was. Hoe kon hij dat uitleggen aan Nick, die waarschijnlijk was vergeten hoe het was om afgewezen te worden?

'Ik denk dat ik gelukkig ben met wat ik doe,' zei Fraser ten slotte. 'Ik weet dat het niet bijzonder lijkt, rondleidingen ge-

ven en elke avond spookverhalen vertellen, maar het is regelmatig. Voorspelbaar. Leuk.'

'Met andere woorden, totaal het tegenovergestelde van een carrière als acteur,' zei Nick droog.

Fraser knikte instemmend. 'Ik vind het heerlijk om het publiek zo dicht bij me te hebben,' ging hij verder. 'Hun reacties te peilen en te beoordelen wanneer je het drama mag versterken of juist wat terug moet nemen, zodat ik ze voortdurend in mijn greep heb. De verhalen mogen dan hetzelfde zijn, maar de voorstelling is elke avond anders. Ik verveel me nooit.'

Zijn vriend knikte. 'Ik kan me voorstellen waarom je dat niet wilt opgeven.' Hij keek Fraser peinzend aan. 'Hoewel, toen ik hoorde dat je bij Naomi was weggegaan, vroeg ik me af of je misschien op meer dan alleen de stad verliefd bent geworden.'

Het was duidelijk waar hij heen wilde en zonder dat hij het wilde, kwam er een beeld van Maura in Frasers hoofd op. Hij kon niet ontkennen hoe belangrijk ze voor hem was geworden, maar hij wist niet zeker of hij dat ook aan Nick kon uitleggen. Bovendien had hij het sterke vermoeden dat zijn protesten dat hij en Maura gewoon goede vrienden waren met opgetrokken wenkbrauwen en overduidelijke scepsis zouden worden ontvangen. Het was een gesprek dat hij liever niet wilde voeren. 'Dat zou mooi zijn,' zei hij, terwijl hij op het aloude antwoord op vragen over romantiek terugviel. 'Ik heb er geen tijd voor.'

Nick keek hem over de rand van zijn glas aan en schudde zijn hoofd. 'Ik vind dat ik de rol die je speelt en waarom je Marco Minelli afwijst maar eens moet zien. Is er een kans dat ik een kaartje kan krijgen?' Er liep een andere gast langs hun tafel, die eerst verbaasd naar Nick keek en vervolgens naar Fraser, alsof hij wilde controleren of die net zo beroemd was. Nick trok een grimas. 'Ik zou een pet kunnen dragen en achter in de groep blijven hangen.'

Er zou meer dan een pet voor nodig zijn om Nicks identiteit verborgen te houden, dacht Fraser, maar hij was niet van plan om nee te zeggen. Niet nu zijn vriend alles uit zijn handen had laten vallen om naar zijn problemen te luisteren. 'Dat lukt wel, maar ik weet niet of je daarna nog terug naar Londen zult kunnen.'

'Daar heeft toch niemand het over?' zei Nick met een knipoog. 'Hoe zou je het vinden om vanavond een logé te hebben?'